

* * *

На войната тамъ почина
Милия ми татко,
Тамъ въвъ боя той загина,
Вече спи си сладко.

За родина наша земя,
Той пролѣ кръвѣта си,
Срѣдъ онѣзъ прѣкрасни поля
Намѣри смъртъта си.

Милий татко, ти изпълни
Туй що се върѣше,
Колко често, съ очи пълни
Съ сълзи, се кълнѣше :

Че ще идешъ тамъ срѣдъ роба,
Да помогнешъ брата,
Па, макаръ да найдешъ гроба,
Да паднешъ въ борбата.

Ек. Вл. Манчева.

Скжпа шега.

алкиятъ *Джекъ* е страшно ядосанъ днесъ на братята си. Тѣ отидоха да се повозятъ на лодка изъ морето, а него оставиха у дома да помага на майка си.

„Ти си голѣмъ немирникъ, ще шавашъ и скачашъ въ лодката, па ще я катурнешъ да се издавимъ всички; затова не бива да идвашъ съ насъ“, казаха му тѣ на тръгване.

Джекъ се ядоса на братята си и побѣгна прѣди тѣхъ край морския брѣгъ, гдѣто стърчатъ високитѣ и стрѣмни скали надъ дълбокото море. Разположи се на ситния пѣсѣкъ и почна да си играе като малко дѣте на могилки и лѣхички по него. Скоро се насити на тия самотни игри и отиде да се полюбува на красивитѣ скали. Загледа се той въ една скала и си каза: